

те прибера въ нашата къща и да те гледаме вмѣсто нея.

Милка поклатила глава и казала :

— Много ви съжелявамъ господарю, за скжпата загуба, ала не мога да оставя въ това пу-сто мѣсто да се мжчи моя старъ, бѣденъ и купъ баща. . . .

— Азъ ще прибера и него, казалъ търговецътъ. Той ще дойде да живѣе също въ моята къща и до смъртъ двама нѣма да се отдѣляте отъ насъ. Ако не ви прибера, азъ не ще изпълня волята на обичната си дъщеря, която те обичаше като сестрица.

Слѣдъ тия думи търговецътъ заповѣдалъ да качатъ на особни коне вжглищаря и дъщеря му и въ скоро врѣме пристигнали въ къщи. Дълго врѣме живѣли всички най-щастливъ животъ.

Най-послѣ старостъта прѣкратила живота на търговеца. Всичкото му богатство останало на жена му, на вжглищаря и неговата дъщеря.

И до днесъ още стои тази къща на единъ отъ брѣговетъ на английскитъ морета. Тя напомнюва на хората за живота на милостивия търговецъ и добрата Милка, която изпълнила до стойно Божията заповѣдъ :

„Почитай баща си и майка си, за да ти бѣде добръ и да живѣешъ дълго врѣме на земята“.

